

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

De Fervore Christianorum, Hoc Tempore In Ozacana Vabe degentium.
Capvt VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

res dicerent: O rem ab omni ratione alienam, O iniustitiam magnam! Ozaca denique delati sunt Sacai, ubi quoque contumeliose per urbem sunt deuecti. Postea rumor percrebuit Meaci, P. Organinum etiam cum Sociis à Rege ad eadem designatos: qui rumor tantos motus inter Christianos, flagrantem desiderio nobiscum occumbendi, excitauit, ut Gibonolcius metu impendentis tumultus coactus fuerit certum hominem amandare, qui singulos Christianos Meaci legentes suo nomine certiores redderet, Regio edicto non comprehendi nisi Franciscanos, eorumque familiares, & nullos præterea alios. Quo nuncio Christiani conqueuerunt.

DE FERVORE CHRISTIANORVM, HOC
TEMPORE IN OZACANA VBBE
degentium.

CAPVT VIII.

ANTE QUAM agam de profectioe nostrorum incarcerationum versus Nangasachum, operæ precium mihi facturus videor, si indicem, quis fructus, Deo auctore, ex hac persecutione fuerit consecutus. Percensebo tantum quosdam peculiari: nam generales facile colligi possunt ex supradictis. Prætermisso autem Paulo Sachendono cum aliis quibusdam Dominis, quorum antè mentionem fecimus, venio ad Victorem gubernatoris Ozacani Secretarium. Hic homo bonus, ut cognouit paucos quosdam de nostris ad eadem descriptos, non solum ipse se adiungere voluit nostris, sed etiam laborauit, ut vxor cum filiis in eandem Societatem asciscerentur: & idcirco ex ædibus suis, longius distans, immigrauit in alias nostris vicinas: cumque illi quidam dicerent, satis esse, si solus ipse se in discrimen vitæ coniiciat, respondit, nec coniugi nec liberis vllum maius bonum contingere posse, quam si huius vitæ vsuram pro Christo contemnât. Imo cum Pater quidam noster autor illi esse conaretur, ut superstes in vita remaneret, propter alios tyrones & teneriores, quos in fide Christiana confortare posset, sic animo turbatus est, ac si magna iniuria ab eo affectus esset. Breuiter, tantum Zelum & ardorem declarauit erga nostros hoc rerum statu, ut inde ab initio ad zes nostras venerit, & in iis diu noctuque continenter quasi manserit, donec Meacum abiit, comes fratris nostri Pauli Michi, ubi illi præstò fuit in carcere, & extra illum.

De Andrea Ongasauara iam dictum est, quanta promptitudine

Tom. ij.   X X   ne cor-

ne confessus fuerit se nostri hospitij esse Dominum, coniciens suamque familiam in certum vitæ fortunarumque discrimen, ministri iustitiæ duos Patres in domo eius deprehendissent. Cui nuncius adferretur, vnâ cum nostris quosdam Iaponios moriturus appetituros, admodum exultauit, arbitratus horam adesse, quo suo desiderio faceret satis. Ortaque inter ipsum & Victorem nominatum contentione sancta, vter eorum inter paucos illos se deberet, probauit rationibus quibusdam, sibi iure felicem sortem deberi. Nec minus iucundum fuit, quod illi accidit cum suo Patre: unde colligi facile potest familiæ illius mira pietas & religio. Habebat hic Dei seruus cum dicto Patre ferè octogenario, homine naturæ candidæ, & multis donis prædito, qui recentè diuinis aquis ablutus, nondum habebat magnam Christianarum legum cognitionem. Quamobrem Andreas confestim illi dextre patefacere rumores, qui per Ozacam ferebantur, ut quoque in omnem euentum paratus esset; atque in hæc verba est allocutus: Pater mi, tu nescis adhuc, quid sit Martyrium. Ego autem tibi exponam. Inter omnia dona & beneficia spiritalia quæ Dominus noster impertit suis cultoribus, palmam obtinet nomen martyrij; hoc est, si quis nullis probris, nullisque cruciatibus, sed nec morte ipsa, à Christianæ doctrinæ professione detorqueat. Qui ergo ad hunc tam sublimem aspirant gradum, merentur comparare se debent, vt amore Iesv Christi incensi, magna patientiæ significatione comparati sint ad tolerandos omnes iniuriæ, damnum omne, omnemque iacturam. Ad hæc verba læta expallescens: O puerilis homo, inquit, tunc ista mihi audes ornere? an ergo patiar me tam leuiter mactari ab hominibus secularibus? nunquid, cum videro violentam inferri manum Patri spirituali, manus cingulo implicatas tenebo? nonne hæc foret iniqua vancordia? Ferebat bonus senex ex vsu patriæ semper pugnantem, sed hoc sermone adiunxit & gladium, atque ita instructus & inflammatus cœpit sursum deorsumque ambulare, & in hæc verba erumpere. Veniant, veniant peruersi illi homines, & contendant Patres, ego tuebor eos his armis, donec & enses & brachia mihi confringant; & tunc si vitam mihi ademerint, martyrii generosam pugnam esse meruero. Deinde, cum paululum contemderet, iterum erigens se in pedes, nunc enses stringebat, nunc brachia nudabat, nunc in vtrumque latus se agitabat, aliosque gentium hominum ad conflictum se parantium edebat. Andreas animam uertens bonum senem parum esse suæ doctrinæ capacem, aliosque consilij sui rationes iniuit, nempe, vt in alias ædes eum transferret.

ret, ne contingeret aliquid ab eo fieri Christianæ patientiæ non factis consentaneum: ac denique cum debita reuerentiâ ei dixit: Non ignoras, mi Pater, familiam nostram in Iaponia esse notissimam propter officium, quod gerit in institutione morum rituumque aulicorum. Atque ideo, quia ego certò decreui vitâ pro Christo profundere, rogo te, vt cum minimo meo filiolo recipere te velis in locum magis securum, vt neque disciplina nostra neque progenies fortè extingatur. At senex grauius hac oratione offensus institit: O hominem omnis iudicii expertem, itane tunc hæc mihi obtrudere audes consilia? nunquid iuueni prius moriendum, quam decrepito? Qua fronte coram hominibus id tolerabo: quomodo vitam rraducere potero cum tanta ignominia? Tu, per me licet, seruandæ familiæ ergò abdas te in angulum: ego nõ nisi post contritum hostium caput, martyr esse decreui. Hoc responsum magno mœrore affecit Andream, sed Deus tandem eum consolatus est: nam senex, animaduertens quãto studio nurus pro se & locru sua consueret vestes quasdam, quarum vsus decentior esset, si quando agerentur in crucem: quamque alij in familia ardentere occuparent in reparandis Rosariis & reliquiarum sacrarum thecis: sæpius quoque inaudiret voces illas iterari, Benedictus sit Dominus, qui ad hoc temporis punctum nos deduxit: tãdem petiit, quid sibi vellet hic apparatus: & cum omnes responderent, se hæc ornamenta parare pro sancto martyrio, subiunxit senex: & mihi constitutum est vobiscum occumbere, abiectoque ense, arripuit Rosarium, pieque recitauit. Hæc fuit actionis istius catastrophe.

Omito iam breuitatis causa multos alios genere nobiles, qui ore & nunciis sanctum animi sui propositum moriendi pro Christo, si quando in nos vel fideles omnes persecutio excitaretur, nobis aperuerunt: id tantùm dico, eo usque ardorem illum tum in viris tum in feminis progressum, vt Societatis homines coacti fuerint obtestari illos, vt rem silentio premerent, donec opus esset, & rogarentur: si enim secus fiat, verendum ne te cognita Rex maiore ira effervescat, si videat tam multos genere nobiles Christianæ se aggregasse Ecclesiæ. Itaque non prius, quàm à ministris Tacitosam quaesiti essent, profiterentur libere se esse Christianos, & ad seruendum suæ Excellentiæ faciles & promptos in iis omnibus, quæ cum fide Christi & vero Dei cultu non pugarent.